

▶ LA BSO DE VNG. ESPECIAL FESTIVALS (I)

Faraday, el festival 'low-cost'

Torna la cita imprescindible per als romàntics amants de la música independent

Nom: Faraday Stolichnaya 2008
Dates: 4 i 5 de Juliol
Núm. Edició: Cinquena
Localització: Molí de Mar (Platja del Far)
Organitza: La Medusa
Públic que es preveu: 1.000 persones per dia
Pressupost: 90.000 €
Web: www.faraday.tv / myspace.com/faradayfestival
Artista que portarien: Elvis Costello i Wilco
Artista que mai portarien: The Beatles (perquè eren millor a l'estudi que en directe)
Actuació més memorable: Sunny Day Sets Fire i les proves de so de Jens Lekman (2007)
Actuació menys memorable: The Horrors (2006)
Millor festival del món: South by Southwest (Austin, Texas, USA)
Millor festival estatal: Primavera Sound i Sónar (Barcelona)
Millor festival de VNG: La Medusa Festival

D'esquerra a dreta: Miquel Tello, Dani Poveda, Carlos Díaz, Pili Martínez, Pere Agramunt i David Puig LEO

// BLAI MARSÉ

Tot i que a la fotografia es puguin observar cares conegudes de bandes del panorama musical actual, cal advertir que aquest reportatge no té res a veure amb la música que interpreten, sinó més aviat amb l'aportació que fan a aquest món des de darrere dels escenaris. Aquests senyors (i senyora) de la foto són els pares d'una criatura que el proper 4 de juliol complirà cinc anys d'història: el Faraday, un dels esdeveniments nacionals amb més prestigi segons la crítica especialitzada i amb cada vegada més reconeixement del públic.

Els organitzadors del Faraday s'han guanyat a pols la fama de descobridors de nous talents. Sembla que la màgia del Molí de Mar toqui tots aquells artistes que hi actuen i a partir d'aquell concert, un trampolí els catapulti fins als llocs més alts del panorama

musical. Ha passat tant amb artistes estatals (Facto Delafé y las Flores Azules, per exemple, van fer el seu segon concert a l'edició de 2004, compartint cartell amb uns també desconeguts Lori Meyers), com en l'escena internacional: el 2006, amb The Pipettes i The Horrors com a principals exponents; i l'any passat, amb These New Puritans i The Teenagers. Aquesta fama encara podria haver estat més exagerada. Noms altament cotitzats com The Arcade Fire o Franz Ferdinand van estar a punt de passar per Vilanova quan encara eren uns desconeguts per a les masses. L'any 2004, ens vam assabentar que un grup nou que es deia Franz Ferdinand estava gravant a l'estudi Musicland d'Avinyonet de Puigventós, a Girona. Vam aconseguir contactar amb el mànager, però justament aquell cap de setmana es casava i no van poder tocar, explica Pere Agramunt, director

artístic del festival.

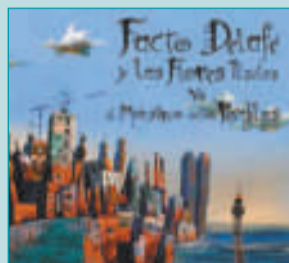
A més, l'organització agraeix la importància del suport de Mark Davyd, el mànager internacional dels catalans The Pinker Tones, que curiosament viu a Vilanova, pel que fa a la contractació i tria de grups: nosaltres li passem una llista de bandes amb qui ens agradaria treballar i, al mateix temps, ell ens en recomana d'altres i ens diu quines veu més factibles segons les nostres possibilitats, destaca Agramunt.

D'altra banda, els organitzadors reconeixen que la conjuntura econòmica del moment els ha ajudat a fer un festival d'aquestes circumstàncies. Sense companyies de low cost i sense el suport d'agents britànics no s'hauria pogut fer el Faraday. Et costa el mateix portar un grup anglès (amb vols inclosos) que una banda mitjana espanyola, explica el mateix Agramunt.

Aquest 2008 passarà a la història per l'enorme oferta i competència de festivals de masses, però per a la direcció del Faraday, la vertadera guerra recau en la recerca de la personalitat del festival. Hem agafat una personalitat molt forta, seguint amb el format amb què vam començar. Avui en dia, la guerra ha de venir per personalitzar el teu festival. Ha d'estar molt ben dissenyat i posicionat, nosaltres tenim un dels festivals amb més personalitat d'àmbit nacional, sentència amb orgull Carlos Díaz, responsable de producció del festival.

El més remarcable de tot plegat és que tenen raó. El Faraday és l'autèntica alternativa a la pluja de festivals de música independent, i aquest any es torna a fer al Molí de Mar, un locus amoenus que ells han fet internacional. Si a algú se li acut una manera millor de començar el mes de juliol, que m'ho faci saber. Per a informació sobre els grups i entrades, visitin www.faraday.tv

+ L'imp3 del Faraday Stolichnaya

Moltes de les cançons dels discos seleccionats per l'organització del Faraday han sonat en les darreres edicions del festival. Tant els caps de cartell de la passada edició (Lekman i Haines) com dos dels principals reclams del panorama indie espanyol actual, que es van deixar il·luminar (i molt a gust) per la intermitent llum del far en passades edicions:

Jens Lekman – When I Said I Wanted To Be Your Dog (2004)

“El pop és gairebé una religió, a Suècia. Des d'Abba fins a Jens Lekman els seus apòstols es van succeint any rere any. Des que vàrem escoltar el debut del de Goteborg, sabíem que aquest hauria de venir algun dia al nostre festival. I ho vàrem aconseguir a l'edició del 2007. Corre el rumor que les seves proves de so varen ser un moment celebrat.”

Luke Haines – Off My Rocker At the Art School Bop (2006)
“L'antic líder de The Auteurs i Black Box Recorder és el francitador més temut de la música contemporània britànica. La seva llengua enverinada ha declamat

contra artistes de moda, la indústria musical i molts músics companys de generació. L'any passat vàrem tenir el plaer de comptar amb un veritable artista de culte en una actuació única presentant el seu darrer disc a l'Estat espanyol.”

Facto Delafé y las Flores Azules - Facto Delafé y las Flores Azules VS. El Monstruo de las Ramblas (2004)

“Ara ja són el fil musical d'El Corte Inglés però l'any 2004 varen fer el seu debut com a banda en directe al nostre festival. “Mar el poder del mar” continua sent un híbrid encantador de pop amb suaus bases hip-hop. Hip-pop per a les masses.”

Astrud – Performance (2004)

“Una carrera destacable des del primer segon. Manolo i Genís en estat de gràcia. El single “Todo nos parece una mierda” finalment els catapulta al més alt de l'escena independent estatal. Astrud ens varen ajudar a fer un salt en l'aspecte de públic en l'edició del 2005 i varen fer una actuació memorable, com quan van tocar “Hay un hombre en España” en clau sardana.”

